

Balog Zoltán MPPE elnök beszéde a budapesti Millenáris Teátrumban

Budapesti Millenáris Teátrum, 2013. február 23.

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Kedves Dalma Asszony, Katalin Asszony!

Annyi nagyszerű és értékes embert kellene itt személyesen üdvözölni, úgyhogy hagy mondjam azt, hogy Isten hozta mindannyiukat!

Tizenöt évvel ezelőtt Mádl Ferenc, a Magyar Polgári Együttműködés Egyesület alapító elnöke először kérte fel Orbán Viktor akkori miniszterelnököt, hogy beszéljen a polgári keresztény nemzeti táborhoz, az ország, a nemzet nyilvánosságához arról, ami nemcsak politika, nemcsak gazdaság, nemcsak közéleti küzdelem, nemcsak a jólét, az állam vagy éppen a kultúra ügye, hanem számunkra, mindannyiunk számára személyes ügy, és éppen ezért becsületbeli ügy is.

Nemcsak azért fontos, hogy jobb legyen már végre nekünk meg a körülöttünk élőknek, hanem becsületbeli ügy is, hogy milyen országot hagyunk magunk után a következő nemzedéknek. Persze nekünk is van pénztárcánk, s meg is marad, ha jó helyeken járunk, nekünk is van rezsiszámlánk, vannak, akiknek devizahitelük is van közülünk, és persze vannak gyermekeink, vannak unokáink, akinek jó köznevelést, felsőoktatást szeretnénk, és vannak szüleink és nagyszüleink, akiknek jó orvost, kórházat, nyugdíjat akarunk meg főleg jó gyerekeket és unokákat, de mindenekelőtt van hitünk, van szívünk és van lelkünk, mellyel látni akarjuk az egészet: azt a célt, amiért minden történik. Amiért az átalakítás történik, amiért a törvényhozás történik, amiért az újratervezés, a kormányzás. Mindez azért történik, hogy nekünk együtt legyen jobb. Nem külön-külön, hanem együtt, mint közösségnek legyen jobb. Ne a másik rovására, ne a következő nemzedék számlájára, hanem együtt. Az együtt jobb legyen pedig azt jelenti, hogy jobb legyen itt. Jobb legyen itt élni, éppen itt, ezen a földön, hozzákötve ahhoz a röghöz, amelyet apáink műveltek, mely nekünk ma is az anyaföld, a hazánk. Ez a rög, ez a röghöz kötés. És érdemes is legyen. Érdemes is legyen együtt itt élni, éppen itt a jövőben is.

Magyarország olyan hely, amit nem lehet csak úgy egyszerűen itthagyni. Nekünk őrizni kell azt, ami ilyen helyé tette, és meg kell újítanunk. Nem szabad engedni, hogy bárki elcsúfítsa Magyarország vonzó arcát. A hivatásos hisztériakeltőknek el kell venni a kenyerét. Akik pedig éhesek a kenyérre, ami gabonából van, azoknak munkát és kenyeret kell adni, és föl kell bennük ébreszteni az éhséget a lelki kenyér után, mert kultúra nélkül, magyar polgári

keresztény kultúra nélkül nem lesz jobb az élet bármilyen sok lesz a kenyér vagy a gazdasági növekedés. Akik pedig ezért a régi-új Magyarországért dolgoznak, azoknak össze kell fogniuk.

Miniszterelnök Úr! Mi látjuk a munkát, amit a kormány, személy szerint Ön elvégzett. Ki többet lát ebből, ki kevesebbet. Én miniszterként nagyon sokat látok belőle, úgy pedig még többet látok belőle, mint a Magyar Polgári Együttműködés Egyesület elnöke, és ilyen minőségemben szoktam is vitatkozni a miniszterrel, szemére szoktam vetni, szemére szoktam hányni, hogy miért nem mutatja be világosabban, meggyőzőbben a kultúrában, az egészségügyben, az oktatásban elvégzett változásoknak a célját és értelmét, hiszen mindannyian ismerjük ezt, akik kormányzati felelősséget vállaltunk, hogy a legnehezebb interpelláció az, amit otthon tesznek fel az embernek; a felesége, a gyermeke, a lányai, úgyhogy az egyesület elnökeként én is szoktam interpellálni a minisztert.

Miniszterelnök úrtól pedig azt szeretnénk most hallani, hogy valóban mi ennek az egésznek az értelme, mit üzen nekünk az a sok munka, az az emberfeletti teljesítmény, amit elvégzett, amit elvégeztünk. És azt is szeretnénk hallani, hogy mire számítsunk a következő évben. És azt is, hogy miben számít ránk, magyar polgárokra, a nemzeti táborra, merthogy számíthat ránk. Azt kérjük, hogy sohase felejtse el.

Köszönjük, hogy elfogadta a meghívásunkat. Öné a szó, Miniszterelnök Úr!